

Ticība, kalpošana, nelokāmība

Elders Deivids S. Baksters
no Septiņdesmito kvoruma

Ja mēs attīstām savu ticību, augam caur kalpošanu, un paliekam nelokāmi un patiesi, lai vai kas notiktos, mēs jutīsim Glābēja mīlestību.

Pirms trīsdesmit deviņiem gadiem divi Tā Kunga misionāri piekļāvēja pie manas ģimenes durvīm Glāzgovā, Skotijā. Mēs bijām dziļi aizskarti ar viņu gaišumu, pazemību un ticību. Katru reizi, kad viņi bija mūsu mājā, mēs jutām mīlestību un mieru. Tās bija neviltotas labestības jūtas.

Viņu mācīšana bija personiska, patiesa un vienkārša. Mēs vienkārši jutām, ka tā ir patiesība. Dažas nedēļas vēlāk mēs tikām kristīti un korfirmēti, un momentāni ieskauti ar draudzību un laipnību no draudzes locekļiem mūsu jaunajā ģimenē Baznīcā.

Šādi sākās mūsu ceļojums evaņģēlijā, kurš ir bagātinājis un svētījis mūsu dzīvi visos tās aspektos, ienesot dziļu, paliekošu un mierinošu izpratni par mērķi un virzienu. Cerot, ka tas būs noderīgi tiem, kuri ir jauni Baznīcas locekļi, šodien es padalīšos tikai trijos evaņģēlija pamatprincipos, kurus esmu apguvis jau sen.

Pirmais ir iedvesmojošais, mainošais, ticības Jēzum Kristum spēks. Šāda ticība ir kā garīgais skābeklis. Ļaujot ticībai brīvi ieplūst mūsos, tā atmodina un atdzīvina mūsu garīgās izjūtas. Tā iedveš dzīvību tieši mūsu dvēselē.

Augot ticībai, mēs kļūstam uzņēmīgāki atpazīt Gara čukstus. Mūsu saprāts ir orientēts, mūsu garīgais pulss paātrināts, mūsu sirdis ir aizskartas.

Ticība piepilda ar cerību. Mūsu perspektīva mainās, mūsu redzējums kļūst skaidrāks. Mēs sākam saskatīt labo un nevis ļauno dzīvē un apkārtējos. Mēs iegūstam dziļāku izpratni par dzīves jēgu un mērķi. Izmisumu nomaina prieks.

Šāda ticība ir debesu dāvana, bet pēc tās vēl var tiekties un to attīstīt. Kā teikts mūsu Bībeles vārdnīcā (*Bible Dictionary*): „Ticība tiek iekvēlināta, dzirdot to liecības, kuriem ir ticība.”¹ Ticība tiek barota tad, kad mēs sev ļaujam ticēt. Gluži kā citi tikumi, ticība tiek stiprināta, to izmantojot, dzīvojot tā, it kā mūsu ticība jau būtu bijusi stipra. Ticība ir taisnīgu vēlmju, uzticības un paklausības rezultāts.

Tas redzams Mormona Grāmatas piemērā par Ķēniņu Lamoniju, kurš dzirdēja Ārona liecību un bija gatavs ticēt un rīkoties, pat tik ļoti, lai pazemīgā lūgšanā sacītu: „... un ja ir Dievs, un ja Tu esi Dievs, atklājies man, un es atstāšu visus savus grēkus, lai Tevi pazītu...”²

Tā var būt arī ar mums, ja mēs sev atļaujam būt liecības gara aizskartiem, ja mēs trenējam ticību, ja mēs alkstam, pārdomājam, meklējam... ja mēs attīstām mūsu ticību.

Otrais — kalpojot mēs augam. Prezidents Džordžs Smits mācīja: „Ne jau tas, ko mēs saņemam ir tas, kas bagātina mūsu dzīvi, bet tas, ko mēs atdodam.”³

Pašreizējā kalpošana ir lieliskas zāles pret slimībām, kuras izriet no savu iegribu apmierināšanas vispasaules epidēmijas. Daži cilvēki kļūst īgni vai neapmierināti, kad liekas viņiem nav ticis pievērsti pietiekami daudz uzmanības, kamēr viņu dzīve varētu būt pilnīgāka, ja vien viņi vairāk uzmanības pievērstu apkārtējo vajadzībām.

Risinājums ir rodams, palīdzot risināt apkārtējo problēmas tā vietā, lai uztrauktos par savējām. Dzīvot, nesot nastas pat tad, kad paši jūtamies nospiesti. Nežēloties par to, kā nav, bet iet drošu soli uz priekšu.

Mūsu dvēseļu nodarbināšana kalpošanā mums palīdz pacelties virs rūpēm, bažām un izaicinājumiem. Kad mēs fokusējam savu enerģiju palīdzībai apkārtējiem cilvēkiem, notiekas kas brīnumains. Mūs pašu grūtības mazinās. Mēs kļūstam laimīgāki. Mūsu dzīve kļūst bagātīgāka.

Trešais — tas, ka esat Jēzus sekotājs/a, negarantē mierīgu dzīvi. Pat ejot dzīvē uzmanīgi un ar ticību pa šauru taku, mēs saduramies ar šķēršļiem un izaicinājumiem. Ir dienas, iespējams, pat mēneši un gadi, kad dzīve ir vienkārši smaga. Mēs piedzīvojam daudz nedienu, sirdsdēstu, vientulības, sāpju, sarūgtinājumu — reizēm, liekas, ka tas ir par daudz.

Kas mums būtu jādara, kad uzbrūk nedienas? Ir tikai viena lieta, ko varam darīt. Paliec nelokāms/a un izturi tās līdz galam. Esi nesatricināms/a, lojāls/a un paties/a. Īsta traģēdija izaicinājumos ir tikai tad, kad ļaujām tiem aizvest mūs no patiesā ceļa.

Šajos krīzes un izaicinājumu momentos ir tādi, kuri izvēlas atmet ticību, brīdī, kad to vajadzētu izmantot visvairāk. Lūgšana tiek ignorēta brīdī, kad to vajadzētu pastiprināt. Tikumība ir atmesta malā, kad tai vajadzētu būt lolotai. Dievs ir pamests, cilvēcei baidoties, ka Viņš ir pametis tos.

Patiesība ir tāda, ka mūsu vienīgā drošība, mūsu vienīgā aizsardzība, mūsu vienīgā cerība ir turēties pie visa, kas labs. Kad mūs ieskauj tumsības migla, mēs pazūdam tikai tad, ja izvēlamies atlaist dzelzs margu, kas ir Dieva vārds.

Glābēja sniegtā līdzība par gudro vīru, kas savu namu cēlis uz klints, ir nozīmīga, jo tā ataino to, ka arī gudrajam vīram bija problēmas. Stipri lieti lija, straumes nāca, vēji pūta un gāzās virsū. Tomēr, viņš to visu pārcieta, jo viņš bija cēlis uz droša pamata un, pavisam noteikti, viņš tur bija, kad vētra nāca.

Džons Bunjans, savā aprakstā par kāda svētceļnieka vai Kristus sekotāja attīstību, raksta:

*Kurš īstu varonību grib redzēt,
Ļaujiet viņam šurpu nākt;*

*Viens šeit nelokāms būs,
Nāc vējš, nāc laiks;
Nav drosme zudusi
Un neatteiksies viņš
No lēmuma reiz pieņemtā
Par svētceļotāju būt.*⁴

Apustulis Pāvils mudināja kolosiešus „palikt stipriem savā ticībā un nesatricināmiem un nenovērsties no cerības, kas ir dota evaņģēlijā, kuru viņi ir dzirdējuši.”⁵

Pie Korintas ļaudīm nāca šī stiprā liecība:

„Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši;

Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši.”⁶

Kas deva iespēju šādai perspektīvai? Pāvils sniedz iemeslu: „Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā.”⁷

Šī ir mana liecība par to, ka, ja mēs attīstām savu ticību, augam caur kalpošanu, un paliekam nelokāmi un patiesi, lai vai kas notiktos, mēs jutīsim Glābēja mīlestību.

Par šo es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. *Bible Dictionary*, 'Faith,' 669.
2. Almas 22:18.
3. *Conference Report*, 1935. g. apr, 46.
4. *The Pilgrim's Progress*, (1997), 295.
5. Kolosiešiem 1:23.
6. 2. korintiešiem 4:8–9.
7. 2. korintiešiem 4:6